

ΜΕΛΕΤΗ ΠΟΙΗΣΗΣ

Α

- 1α. προοπριονίζο
- β. ψαριατιγαυίζο
- γ. μεστομαγερω
- 2α. αστανακαμουνε
- β. κιελανασεδο

Β

‘Η παραπάνω γραφή δὲν παριστάνει τὸ τραγοῦδι· ἀποφεύγει μόνο νὰ δώσει ἔμφαση σὲ σφάλματα, εἶναι λιτὴ τυπογραφικά.

1. ‘Ενα πρόσωπο ἀπὸ δυὰ, ποὺ στὸ τραγοῦδι μὲ γλωσσικὴ δράση, σὰν ἀφηγητὴς - τραγουδιστὴς, παριστάνει καὶ τὰ δυὸ πρόσωπα.

α. Γλωσσικὴ (ἡχητικὴ - δραματικὴ) παράσταση τῆς πράξης.

β. Γλωσσικὴ δραματικὴ - ἀφηγηματικὴ παράσταση τῆς πράξης.

γ. Καθαρὰ γλωσσικὴ ἀφήγηση, μὲ καθαρὴ τοπικὴ ἀναφορά.

2. ‘Αλλο πρόσωπο· στὸ τραγοῦδι δίνεται ἀπὸ τὸν τραγουδιστὴ μὲ τὴ δυνατότητα τῆς γλώσσας ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι μονοπροσωπικὴ μὲ τὸν ἄνθρωπο ἡμιλητὴ ἐνώπιον τῆς ἄμεσης πραγματικότητος ποὺ ζωντανὴ συμμετέχει ἐνεργητικὰ, γλωσσικὰ (ὄχι μόνο μὲ τὰ δεδομένα τῶν ἀνθρωπίνων αἰσθήσεων, ἀλλὰ καὶ μὲ μιὰ ἀπ’ αὐτὲς γιὰ τὸν τραγουδιστὴ, π.χ. ἀκούγοντας).

α. ‘Απάντηση στὰ 16γ ἄμεση καὶ ἔτσι δραματικὴ, ποὺ ὑπάρχει γιὰ τὸ ἐπόμενο, τείνοντας νὰ γίνῃ ἕνα μαζί του καὶ ἔχουμε κατὰ ἄνάμεινα σὲ δυὸ στίχους καὶ σὲ δυὸ ἡμιστίχια.

β. ‘Η πανηγυρικὴ κατάληξη, τὸ θέμα τοῦ τραγουδιοῦ, ἔντονα συναισθηματικὸ, καὶ ἔτσι γλωσσικὸ (π.χ. δραματικὸ).

Γ

α. Τὸ τραγοῦδι δίνει καθαρὰ ὅλα τὰ στοιχεία τῆς ποίησης (=τραγοῦδι στὴ φύση τῆς) ἀπὸ τὰ γεννητικὰ μέχρι τὴς ἀκραίης τῆς ἐπιτεύξεως, ὅντας ὅμως ἕνα, τραγοῦδι: ἀπ’ αὐτὸ παράγονται (καὶ θὰ παραχθοῦν) μορφές, εἶναι τὸ φυτό μὲ τὴ ρίζα του γιὰ τοὺς καρποὺς (ποὺ μέσα ἔχουν τὸ φυτό, μὴν τὸ ξεχνάμε): προτιμάμε τὸ φυτό ἀπ’ τοὺς, ωραίους ἀλλὰ δικούς του, καρποὺς.

β. ‘Ας εἶναι μιὰ ἄσκηση ζωῆς ἢ ἀνάλυσις του ποῦς τὴς ποικίλης κατευθύνσεις ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρουν.

Δ

‘Ολες οἱ σημειώσεις καὶ ἡ γραφικὴ παράσταση τοῦ τραγουδιοῦ δὲν εἶναι αὐτὲς ποὺ θὰ ἠθελε κανεὶς, γίνονται μέσα στὰ ὑπάρχοντα δεδομένα.

Ε

Τὸ τραγοῦδι εἶναι παιδικό.

α. Πρέπει νὰ μελετηθοῦν τὰ παιδικὰ τραγοῦδια.

β. Τὰ παιδικὰ τραγοῦδια δὲν εἶναι ἀπλῶς παραφθορὰ τῶν τραγουδιῶν τῶν μεγάλων, εἶναι στὴν οὐσία τοὺς παιδικὰ.

γ. Στὸ τραγοῦδι εἶναι καὶ τὸ «ἄλθο» 1α καὶ ὅλα τ’ ἄλλα, στίχοι μὲ ἀτομικότητα καὶ ὀργανικὰ μέλη τοῦ τραγουδιοῦ.

δ. Στὰ παιδικὰ τραγοῦδια ἡ ἐπίδραση τοῦ προσώπου εἶναι σχεδὸν μηδενικὴ, γιὰ τὰ παιδιὰ λειτουργοῦν σὰν προσωπικοὶ φορεῖς τῆς ζωῆς, μόνο τοὺς (ὅσο τ’ ἀφήνουμε) στὴν παιδικὴ τους (πλήρη, δίπλα μας!) ζωὴ. ‘Η τέτοια ἐπίδραση εἶναι καθαρά ἀνανεωτικὴ.

Ζ

Καμιά ποίηση καὶ κανένα τραγοῦδι δὲν εἶναι τόσο τραγοῦδι ὅσο τὰ παιδικὰ τραγοῦδια: ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ μέχρι τὴ ζωικὴ φύση καὶ τὴν ὅλη φύση μᾶς δίνουν στὰ στενὰ γιὰ τὰ παιδιὰ ὑπὲρ τοὺς γνήσια ζωὴ δείχνοντας ἔτσι τὸ νόημα τῆς μορφῆς. ‘Επιπλέον μᾶς ἀνάγουν στὰ παιδιὰ.

ΜΕΛΕΤΗ ΓΛΩΣΣΑΣ

1. γε λεον σιγχορμισα σιρε στὸ καλο

2. ‘Η λαϊκὴ γλώσσα εἶναι ἡ μόνη γλώσσα. Οἱ φράσεις τῆς, οἱ λέξεις τῆς ἀντέχουν στὸ χρόνο, ζωντανεύουν καὶ δίνουν καρποὺς ζωῆς καὶ ποίησης. Οἱ φράσεις καὶ οἱ λέξεις τῆς αὐτὲς (ἀπομονωμένες ἀπ’ τὴ γραφὴ γενικά) πρέπει νὰ γίνουν οἱ οἷες τῆς ποίησης, μιὰς σωστῆς νεοελληνικῆς ποίησης.

3. ‘Η γραμματικὴ, ἡ σύνταξη καὶ οἱ ἄχαρες ἐπιστημονικές δὲν ἔχουν καμιά σχέση μὲ τὴ γλώσσα· ἂν θέλουμε ἐπιστήμη τῆς γλώσσας, ἄς τὴ βγάλουμε μέσα ἀπ’ τὴ γλώσσα, λογαριάζοντάς τιν ζωντανὴ μ’ ἀνώνυμα ἐνδεχόμενα.

4. ‘Τὶ λένε οἱ φράσεις καὶ οἱ λέξεις; Ποῦ; Πῶς; Μήπως δηλαδὴ τίς βάζουμε, τίς κάνουμε νὰ λένε, φτιαχτά, μήπως νομίζουμε πῶς λένε αὐτὰ ποὺ ἔχουμε συνηθίσει; Εἴμαστε σὲ πραγματικὴ κοινωνία μὲ τὴ γλώσσα μας (=τὴ γλώσσα) ἀφοῦ ἐννοοῦμε ὅτι λέμε; Οἱ χωριάτες, οἱ λαϊκοὶ ἄνθρωποι δὲν ἐξηγοῦν, οὔτε μποροῦν νὰ ἐξηγήσουν τίς λέξεις - φράσεις τους, ἀπλῶς τίς λένε. ‘Εμεῖς μποροῦμε ποῖα εἶναι λοιπὸν ἡ γλώσσα μας;

5. ‘Η γλώσσα δὲν εἶναι νοητικὸ σχῆμα, δὲν ὑποτάσσεται στὴ νόηση, εἶναι ἀπλῶς γλώσσα, εἶναι ἐξ ὑπαρχῆς γλωσσικὴ, βιολογικὴ - ψυχικὴ (πλήρης: συνειδητὰ καὶ ἀσυνειδητὰ) λειτουργία ἐνίατα μὲ τίς ἄλλες (ἀναπνοή, θεώρη, ἔρωτας), μιὰ μορφὴ τους. ‘Ας ζητήσουμε λοιπὸν μὲ τὴ γλώσσα, μέσα ἀπὸ τὴ γλώσσα, τὸ νέο τρόπο (καὶ τὴν καταγωγὴ τῆς γνώσεως) καὶ τὴν αἰτία τοῦ ἐκφυλισμοῦ τῆς στὴ σύγχρονη ἑξορρίζ ἐπιστήμη ἄς τὴ δοῦμε ἀπ’ τὴ σκοπιὰ τῆς γλωσσικῆς τῆς νέκρωσης). ‘Η γλώσσα εἶναι μιὰ μορφὴ ἐνεργητικῆς μας,

προσωπικής παρουσίας στην άρμονία του κόσμου.

6. Υπάρχει μιὰ γενική αίσθηση - διάθεση που ικανοποιείται με το μίλημα, τη γλώσσα, τη φράση, τη λέξη, που την καθορίζει σημαίνουσα αυτό που θέλει, μέσα στα δεδομένα της του ουθιού, του θφους κλπ. (ή γλώσσα είναι στη φύση της ποιητική, τραγουδική). Πρέπει μέσα απ' τη λέξη, τη φράση, τη γλώσσα, το μίλημα να δούμε την αίσθηση - διάθεση: είναι έναία με το μίλημα κλπ.

7. Γιατί διοχετεύουμε και ανανοηφύμε όλη τη ζωή μας στη γλώσσα μας, στ' αλλόγεια, στ' ανοίγματα των ήχων, των τύπων, των (τελικά) γραμμάτων, όπως τη δίνουν και την παίρνουμε με τις αισθήσεις μας, όπως το κάνουμε και με τον εαυτό μας, έμας; Γιατί είναι κι είμαστε καρποί, φράσις τύποι, φέρμους αιώνας; γιατί ο κόσμος είναι δέντρο «κι έμεις τό ποικιό του», κι ο Χάρος ο τρυγητής «που παίρνει τον άνθό του» δέ φτάνει στη ρίζα.

8. Οι συγκεκριμένες γλωσσικές μορφές, φράσεις, λέξεις κλπ., υπάρχουν μέσα στη γλώσσα. Μπορείς να καταλάβεις τι λέει ο άλλος αν στο σφουρίξει, αν στο χιπήσει, αν το μυρίσει, αν τον άκουπήςεις, αν το φώς, στον έρωτα.

1. Η γλώσσα καταλύεται, μπορεί να καταλυθεί είναι σαν ένα ένδυμα άπλωμένο στο χώρο και υπάρχει έπιπδή είναι στο χώρο αυτό με κάθε λέξη, κάθε φράση μπορείς να φτάσεις στον πέρα, τον έξω της γλώσσας χώρο, όταν τελειώσεις τις σημασίες, πιά σου στά: όταν προχωρήσεις σε κάθε σημασία, όταν νιώσεις τις σημασίες, γιατί αυτό είναι γλώσσα, ή μορφή που δηλώνει το πέρα, όχι τον εαυτό της, έτσι τον εαυτό της. γλώσσα είναι ή καθαρή άγλωσσία, το αντίκειμενο, ο χώρος, ή πραγματικότητα: με τη γλώσσα μιλάει ή πραγματικότητα.

10. Όταν λέμε «τι σημαίνει αυτό» ή «ποιός είναι αυτός;» κλπ., που άναφερόμαστε, σε ποιό κέντρο; Όραιο δέν είναι να φράχνεις έτσι, εύδαιμονικά — χωρίς την άχαρη έπιστήμη;

11. «Φαίνεται είναι διαφερό»: στο λαό, στους γνήσιους του λόγου, ή παραγωγή της γλώσσας βρίσκεται σε καθαρή σχέση με τις ρίζες, ή παραγωγή, το κάπνισμα γίνεται άνετα τη στιγμή που μιλάει ο όμιλητής, ο άνθρωπος της φύσης, όπως το φυτό της φύσης. Δεν είναι ή γλώσσα φητική - φυσική;

12. «Μοίρα μου, μερδικό μου, μοιράδι μου είναι το μέρος (μ' όλα του τα άτομα και τα ηλεκτρόνια καί...).» — Πώς μιλάμε, μιλάμε στον κόσμο; Έλατε, παιδιά! Με τον έρωτα μιλάω στον κόσμο, τότε είμαι άθάνατος κι όλα γύρο είναι άθάνατα, όλος ο κόσμος είναι άθάνατος, είναι, είναι ένα καθαρό έπίπεδο, όλα είναι χωρίς χρόνο και τόπο ένώπια. Έλατε, παιδιά, μάθετε με να μιλάω. Α Α.

ΜΕΛΕΤΗ ΓΡΑΦΗΣ

1. Είναι δυνατή ή γραφή της γλώσσας;
2. Η ζωγραφική δέν είναι γραφή της γλώσσας, είναι γλώσσα (και κάθε τι άλλο το ίδιο).

3. Μιά γραφή της γλώσσας πρέπει να μη νεκρώνει για μας τη γλώσσα. Αυτό γίνεται με τη μονομοσθητική γραφή, όπτική (γεωμετρική ή εικονική), ήχητική, άπτική, κλπ., με έμμεσο τρόπο.

4. Η γλώσσα είναι και γραφή (ή γραφή της). Τα άλλα μας μέσα είναι γλώσσα στο βαθμό και με τον τρόπο που οδηγούν στη γλώσσα. Πιο καλή γραφική - χαρτική παράσταση είναι ή χειρόγραφη, που δέν τυποποιεί κι άφήνει έλεύθερο το υποκείμενο να ζει γράφοντας και να γράφει ζώντας. Έτσι τα γράμματα - γραφήματα είναι πρόσωπα κι οι δυνατότητες άπειρες.

5. Τι γίνονται τα γράμματα που σβήνουμε; Πόσα άλλα (τυπογραφικά: μηχανές - γραφτά: φάση — δάζουμε και τις μηχανές να μιλάνε, θα τις μάθουμε στη φύση), πόσα όμωγα έχουν γίνει (πόσα έχουν ειπωθεί — κάναμε τη γραφή γλώσσα ενώ πάντα μιλάμε).

6. Άμέτοχοι άνθρωποι δέν ήξεραν και δέν έβρισαν να γράψουν. Κι όλοι μιλάμε όπως άναλφάβητοι, ενώ γράφουμε στη χαρτική στάση: ή γραφή ψυχώνεται απ' τη γλώσσα.

7. Η γραφή τελικά μπορεί να φτάσει στη φύση της: το άποτέλεσμα της κίνησης, γεωμετρικές του κόσμου, όπως φαίνονται στα χορτάρια, στο δέντρο με τα κλαδιά του, στο πλήθος των κοιόμενων φύλλων, στις γραμμές των ζώων, του σώματος, της γυναίκας, στις ψυχικές γεωμετρίες, όπως π.χ. στο κινέζικο Πί Τζινγκ, στις γεωμετρίες του νερού, της πέτρας κλπ. και να γίνει μιá παράσταση, αντίστοιχη της μιάς λέξης (ΔΑ, ΓΙΑΧΒΕ, ΟΜ, ΑΑ-ΑΑ-ΑΑ). στις γεωμετρίες απ' τα χεράκια των παιδιών.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

1. Άμα πεθάνει ο άνθρωπος, τι γίνεται;
2. Άμα πεθάνει ο άνθρωπος και δέν είναι γένος τι γίνεται;

3. —Έχεις χροιά δόντια; Είναι άληθινά;
—Όχι. —Γιά βγάλε ένα. —Δε βγαίνει. —Άληθινά είναι.

4. Δεν πάω κάτω στην κοίνα, γιατί είναι δοκιμάζει στην Ίταλία και φοβάμαι μήπως έρθουν εκεί.

5. Τι γλώσσα μιλάνε στην Άρεόπολη;

6. Τα πουλιά πώς γίνανε; Ποιός ήτανε ο πρώτος που γέννησε πουλί;

7. —Άγόρα τι σημαίνει; —Παιδί, όπως λέμε «κορίτσι». —Και «κορίτσι» τι σημαίνει;

8. Ένα παιδί στο σχολείο μας λέει πώς ή-